

ἤθελεν εὐρεθῆ ὁ μὴ προτιμῶν ν' ἀποθάνῃ τῆς πείνης μᾶλλον ἢ νὰ κοσμήσῃ διὰ τῆς ὑπογραφῆς του τὸ ὑπὸ πλείστων ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων δημοσιευθὲν ἐκεῖνο ἔγγραφο, δι' οὗ ἀντιπρόσωπός τις ὑπέσχετο ν' ἀναδείξῃ τινὰ τελώνην ἀντὶ ἑκατὸν δραχμῶν ποπληρωτέων.—'Αν ἡ ληστεία ἐλυμαίνοτο τὴν Γαλλίαν ὡς τὴν 'Ελλάδα, οὐδ' ἀμφιβολίαν ἐπιδέχεται ὅτι ὁ φόβος καὶ ἡ ἀνάγκη ἤθελον ἐπιβάλλει κάκει πλείστας μετὰ ληστῶν σχέσεις καὶ συνθηκολογίας' ἀλλ' ἐπίσης ἀναμφίβολον εἶναι ὅτι, ἀν κτηματίας τις ἐκχυχάτο ὅτι μεταβαίνει εἰς τὸν ἀγρόν του ἔχων τὸν Κίττον χωροφύλακα ὀπισθεν τῆς ἀμάξης, ὁ τοιοῦτος ἤθελεν ἀμέσως ριφθῆ ἐκ τοῦ παραθύρου ὑπὸ τῶν παρεστώτων' καθότι καὶ ὁ μᾶλλον διεφθαρμένος Γαλάτης, ὁ δυνάμενος τὰ αἰσχίστα ἐν τῷ κρυπτῷ νὰ κακουργήσῃ, ὅταν πρόκειται νὰ ἐκλέξῃ δημοσίᾳ μεταξὺ τῆς ἀσφαλείας του καὶ τῆς τιμῆς, κράζει ἀμέσως «Fais ce que dois, advienne que pourra». «Πανταχοῦ τὰ πάντα», ὡς λέγει ἡ παροιμία, ἀλλ' ἡ ἀναφανδὸν τῶν πάντων ἀνοχὴ μόνον ἐν 'Ελλάδι. Ἴνα καταδείξῃ τις τὴν ἠθικὴν γυμνότητα τῶν ἄλλων κοινωνιῶν, πρέπει νὰ ἰδρῶσῃ ἀποσπῶν ἀνὰ ἐν τὰ ῥάκη τοῦ πέπλου, τοῦ καλουμένου τιμῆ, καὶ σκεπάζοντος ἔλλη πονηρότερα ἴσως τῶν ἡμετέρων' προκειμένου ὅμως περὶ ἡμῶν, ἀρκεῖ νὰ φυλλομετρήσῃ ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν δέσμην ἑλληνικῶν ἐφημερίδων καὶ νὰ στρέψῃ γύρω του τὸ βλέμμα, ἵνα ἴδῃ τὴν αἰσχροτότητα ἔχουσαν τὴν ἄδειαν νὰ περιφέρεται δλόγυμνος εἰς τὰς ἀγυῖας. Ἐντεῦθεν οἱ εὐκολοὶ θρίαμβοὶ τῶν 'Αβού, τῶν Λαγιάρδων καὶ ὅσοι ἄλλοι δὲν μᾶς ἀγαπῶσι.

Οἱ εἰζεύροντες ν' ἀναγινώσκουσιν ἠσθάνθησαν βεβαίως μετὰ πόσης ἐνδομύχου ὀδύνης γράφομεν τὰς ἀληθείας ταύτας' περὶ δὲ τῶν ἀγραμμάτων ἢ κακοβούλων ὀλίγον ἡμῖν μέλει. (Ε. Δ. Ροϊδης.)

ΤΟ ΑΣΘΕΝΕΣ ΠΑΙΔΙΟΝ

Θέε μου! τὸ μικρὸν αὐτὸ τί σ' ἔπαισε παιδίον;
τὸν κρατιὸν πῶς ἔβλαψε τὸ ἀσθενές σου πλάσμα;
Μὴ σὲ ἀφύπνισε τυχὸν μὲ ἄκαιρὸν τι ἄσμα,
ἢ ἄνθος τι μὴ σ' ἔθραυσε, πηδῶν εἰς τὸ πέδιον;

Τί ἄλλο μέγα ἔγκλημα, νὰ πράξῃ ἠδυνήθη
καὶ τί κακούργημα φοικτὸν εἰς τὸν βραχύν του βίον,
ὥστε βασάνων ἄξιον καὶ πόνων καὶ δακρύων
ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου τῇ φοβερᾷ ἐκρίθη;

Ἰδέ! ἀντὶ εἰς τοὺς ἀγρούς, ἐλεύθερον καὶ χαῖρον,
μὲ ῥοδοχρόους παρειάς καὶ μὲ γελῶν ὄμμα
νὰ τρέχῃ, κεῖται ἀσθενές εἰς τὸ μικρὸν του στρώμα,
καὶ τοὺς συντρόφους παίζοντας ἀκούει ὑποφέρον.

Δὲν τὸ λυπεῖσαι σὺ; ἐμὲ μὲ σχίζει τὴν καρδίαν
ἀδίκως πάσχον, τρυφερόν, ἀδύνατον παιδίον,
πειρώμενον νὰ μειδιᾷ ἐν μέσῳ τῶν δακρύων
καὶ μέχρι τῆς ἐσχάτης του πνοῆς μὲ τὴν γλυκεῖαν

φωνὴν του διαθεδαίου ὅτι δὲν πάσχει πλέον'
διότι βλέπει τὴν πτωχὴν μητέρα του, βιγῶσα,
παράφρων νὰ τὸ θεωρῇ, καὶ ἔπειτα σιγῶσα
νὰ στρέφῃ πρὸς τὸν οὐρανὸν τὸ ὄμμα της τὸ καῖον.

Καὶ ἂν ἐκπνεύσῃ! διατὶ πλὴν τότε ἐγεννήθη;
μὲ τοὺς ἀθλίους διατὶ γονεῖς δεσμούς νὰ δέσῃ;
ἢ ὅταν ἀπαξ ἔδεσε καὶ ἀπαξ ἠγαπήθη,
τίς ὁ σκληρὸς, ὅστις τολμᾷ νὰ τοῖς τὸ ἀφαιρέσῃ;
'Ελθὲ καὶ κλῖνον, ὕψιστε, εἰς τὸ πτωχόν του εἶωμα
καὶ τὴν ἔγγυς του ἀπελπὴν ἀτένισον μητέρα,
καὶ ἔσο, ἔσο ἴλεωσ' ἐν τῇ μικρᾷ μας σφαίρᾳ
ἂν βλάστημον εἰς τὸ ἐξῆς ἀνοίγεται τὸ στόμα. 1

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἡ κατωτέρω μικρὰ σημεῖωσις, ληφθεῖσα ἐξ 'Εκθέσεως τῆς κυβερνήσεως τῶν Ἰνδιῶν περὶ τῆς καταστροφῆς ἐπιβλαβῶν ζώων, εἶνε ἀρκούντως εὐγλωττος. Ὁ ἀναγινώσκων αὐτὴν Εὐρωπαϊὸς ἀδύνατον νὰ μὴ θεωρήσῃ ἑαυτὸν εὐτυχῆ διότι δὲν ζῆ εἰς τὰς χώρας ἐκεῖνας.

Τῷ 1876 εἰκοσιμία χιλιάδες ἀνθρώπων καὶ 48 χιλιάδες κτηνῶν ἐφρονεύθησαν ἐν Ἰνδίας ὑπὸ θηρίων καὶ ὄφρων. Ἀφ' ἑτέρου ὁ ἄνθρωπος ἐφόνευσε 22,357 θηρία καὶ 270,185 ὄφεις.

Τῷ 1877, 49,273 ἄνθρωποι καὶ 5,480 κτήνη ἀπολώσθησαν. Ἐφρονεύθησαν δὲ 212,371 ὄφεις καὶ 23,459 θηρία.

Ἐκ τούτων, τῷ 1876 οἱ ἐλέφαντες ἐπήνεγκον τὸν θάνατον 52 ἀνθρώπων, αἱ λεοπαρδάεις 156, αἱ τίγρεις 917, αἱ ἄρκτοι 123, οἱ λύκοι 887, αἱ ὕαινοι 49, διάφορα θηρία 143 καὶ οἱ ὄφεις 25,046!

Ἡρώταν τινὰ τοῦ μηνὸς Μαΐου, ὁ Βολταῖρος ἐμήνυσε τὸν νέον κόμητα Λατοῦρ ἐὰν ἐπεθύμει νὰ υπάγωσιν οἱ δύο εἰς περίπατον. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο ἡ τρίτη ὥρα τῆς αὐγῆς, ὁ κ. Λατοῦρ ἐνόμισεν ὅτι ὠνευρέετο, ἀλλ' ἐν τοσοῦτῳ ἔφθασε καὶ δεύτερον μῆνυμα. Ἐσπευσε λοιπὸν νὰ μεταβῆ εἰς τοῦ Βολταῖρου, ὅστις ἠτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ.—Φίλτατέ μοι κόμη, εἶπεν ὁ φιλόσοφος, υπάγω νὰ ἴδω τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου' ἡ profession de foi d'un vicairre savoyard ἠρέθισε τὴν ἄρεξίν μου, καὶ θέλω νὰ βεβαιωθῶ ἂν ὁ Ῥουσσὸ εἶπεν ἀλήθειαν.—Ἀνεχώρησαν δὲ ἐνῶ ἦτο σκότος, προπορευομένου ὀδηγοῦ κρατούντος φανόν. Μετὰ δίωρον κοπώδη ὀδοιπορίαν ἐφάνη τὸ λυκαυγές, καὶ ὁ Βολταῖρος ἐπροτάλησε τὰς παλάμας χαίρων ὡς μικρὸν παιδίον. Καὶ ἐπειδὴ εὐρίσκοντο ἐντὸς κοιλάδος, ἤρχισαν νὰ ἀναβαίνωσι μετὰ πολλῆς δυσκολίας, διότι ὁ Βολταῖρος εἶχεν ἐν ἔτος πρὸς τοῖς ὀγδοήκοντα εἰς τὴν ῥάχιν. Ἐν τοσοῦτῳ ἡ ἀνατολὴ ἤρχετο δρομιαία καὶ χρώματα ζωηρά καὶ κοκκινωπὰ ἔβαφον τὸν ὀρίζοντα. Ὁ Βολταῖρος στηριχθεὶς εἰς τὸν βραχίονα τοῦ ὀδηγοῦ καὶ τὸν τοῦ κ. Λατοῦρ, ἔφθασεν εἰς τὴν κορυφὴν μικροῦ βουνοῦ, ὅθεν τὸ θέαμα ἦτο μεγαλοπρεπές. Οἱ βράχοι τοῦ ὄρους Ἰουράτου καὶ αἱ χλωραὶ ἔλατοι, ὁ ὀπισθεν αὐτῶν γλαυκὸς οὐρανός, τὰ ῥυάκια, οἱ λειμῶνες, ἐνὶ λόγῳ τὰ πρὸ τῆς Ἑλβετίας ἀμίμητα κάλλη, ὁ ἀχανὴς ὀρίζων καὶ ὁ φλογιζὼν τὸν οὐρανὸν πορφυροῦς κύκλος ἐμάγευσαν τοὺς